

2. Nanna Goul: Har man sagt A

Teksten er fra novellesamlingen Erle Perle, 2017.

Nanna Goul (f.1980), dansk forfatter.

Et lille stykke fra den store bys lys, tæt på en nymalet sportshal og en mindre købmand, dér boede for ganske nylig en far, som havde to børn. Det ene barn var en dreng, og drengen hed Mikkel, og det andet barn var en pige, og pigen hed Mille, og faren holdt mere af sine to børn end noget andet. Alligevel kom det andet i vejen.

⁵ Faren havde en kone, der også var mor, men ikke til farens børn, kun til sine egne, Sille og Sarah. Moren holdt af sine egne piger, som morgenen holder af solopgangen, af faren, som smørrebrødsjomfruen holder af smørrebrød, og af Mikkel og Mille, som en kost holder af sin fejebakke.

Sammen boede de i et nybygget parcelhus, hvor væggene var tynde som papir, for ¹⁰ i sidste ende skulle det ikke være for dyrt. Når man sad i stuen kunne man høre åndedrættet på den, der sad i værelset ved siden af, og hvis man lænede sig tungt op ad en væg, faldt man igennem.

En dag sagde moren til faren:

– Hør, dine børn er så tynde som skeletter og fylder ingenting, og mine børn er ¹⁵ så store, at de har brug for mere plads. Hvis Mikkel og Mille flytter ud i garagen, kan Sille og Sarah få hver deres eget værelse.

Det var rigtigt, at Sille og Sarah var trivelige og runde, for deres mor gav dem slik og kager, og Mikkel og Mille var tynde som asparges, for Sille og Sarah fik altid først, og de havde en sund appetit.

²⁰ Men faren ville ikke have sine børn til at bo i garagen, han holdt så meget af de to, så han sagde nej.

– Men der er jo ikke plads i huset, sagde moren, – hvor skal vi gøre af os selv? Jeg må have luft under vingerne.

Faren så på konens solide arme; han vidste, hun aldrig ville flyve nogen steder, ²⁵ men han vidste også, at hun først ville stoppe, når hun nåede verdens ende.

Og så sukkede han.

Da det blev nat, og lyset var slukket over sengegærdet, begyndte konen at fortælle historier. Om dyr lænket i grotter, mænd med høje tindinger, dybe skove og for-
kerte børn.

³⁰ Dagen efter så faren, at konen havde taget billederne af Mikkel og Mille ned fra væggen i stuen. Han fandt billederne i bunden af skraldespanden og hængte billederne op igen.

Han sagde ingenting. Hvad skulle det nytte.

Sådan gik en måned.

³⁵ Så kom en dag, hvor faren fik ekstra travlt på arbejdet, så skulle han til lægen, så skulle han til tennis, og da han endelig kom hjem, gik han lige i seng, og der lå konen med udslået hår, varme læber og nye historier.

Da faren stod op næste morgen, havde skraldemanden været der.
Han følte med fingerspidserne på de tomme pladser på væggen, konen kvidre-
40 de som en nattergal, og så sukkede han og sagde ja.
Ja, ja, ja.
Fred er dog det vigtigste i verden.

Så måtte Mikkel og Mille flytte ud i garagen. Sille og Sarah hvinede af fryd, da
de ikke længere skulle skære deres drømme over på midten, de hængte plakater på
45 væggene, dekorerede deres kommoder, reoler, borde og senge med en omhu, selv
faren måtte rose.

Ude i garagen frøs Mikkel og Mille. De havde svært ved at stå op om morgenen
og kom sjældent i skole. De lå bare dér og så misfornøjede ud, sagde konen, ingen-
ting kunne de bidrage med, og faren begyndte at tænke, at der måske var noget
50 om snakken.

Noget ved de børn var galt.
Og dem havde han lavet.

Da foråret kom, sang fuglene så smukt, og Sille og Sarah lyttede efter og forstod,
at de skulle have nye cykler og rulleskøjter og drager og oppustelige badebassiner.
55 Det fik de, og da de havde dét, var der ikke længere plads til Mikkel og Mille i
garagen.

En dag sagde moren til faren:

– Hør her, Mikkel og Mille er tyndere end aldrig før, de kan flytte ud i hunde-
huset. Dér kan de bo hyggeligt i den varme sommer. Det skal nok gøre dem godt.

60 Faren brød sig ikke om det, men har man sagt A, må man også sige B, og så måtte
Mikkel og Mille flytte ud i hundehuset, hvor de gøede og bjæffede sommeren
lang.

Faren og moren og Sille og Sarah tog til Tenerife¹ og i sommerhus og i som-
merland, men Mikkel og Mille var begyndt at lugte så slemt, at ingen ville have
65 dem med, de savlede og tisede desuden overalt, akkurat som gamle hunde, der
ikke kunne holde på noget.

Da sommerferien var slut, blev hverdagen lang for Sille og Sarah, og en dag så de,
at de manglede en hund. Kort tid efter fik de den kæreste hundehvalp, man kan
tænke sig – den slikkede Sille og Sarah i deres hoveder og sprang op ad deres lår,
70 så kroppene skælvede, og huset rystede, og moderen klukkede – og ja, så var der
ikke længere plads til Mikkel og Mille i hundehuset.

En dag sagde moren til faren:

– Hør her, en hund skal bo i et hundehus, og Mikkel og Mille er ikke hunde,
selv om det er tæt på. I morgen kører vi i Bilka og køber ind, og når vi er kommet
75 langt, langt ind, så siger vi, at de skal blive stående i Konserves², mens vi køber
kødben og kage, og at de ikke må gå nogen vegne, før vi kommer tilbage. Og så

¹ *Tenerife*: spansk ø; populært feriemål for bl.a. skandinaviske turister.

² *Konserves*: den afdeling i et supermarked, hvor man finder de langtidsholdbare madvarer, der opbevares i
lufttætte beholdere som metaldåser og glas.

kører vi hjem, og så er vi sluppet af med dem, for de kan ikke selv finde hjem.

Faren brød sig ikke om det, han havde nu alligevel ondt af de stakkels børn, men har man sagt A, må man også sige B, og har man sagt B, må man også sige

80 C.

Dagen efter kørte de i Bilka.

Mikkel og Mille havde aldrig været i Bilka, og de forstod, at det var noget ganske særligt, for de blev skrubbet og skuret omhyggeligt, inden de blev lagt i bagagerummet. De havde lugtet så fælt, at selv katten ikke ville gnide sig op ad deres
85 ben, men nu duftede de af hidsig lavendel og var iklædt nyvasket tøj med striber. De havde også fået rensset ører.

Udvendigt så Bilka ikke ud af meget, men da Mikkel og Mille først kom indenfor, blev de allerede i frugtafdelingen ramt af en uimodståelig lyst.

Inden faren eller moren eller Sille eller Sarah fik set sig om, havde Mikkel spist
90 tre bakker jordbær, Mille spiste en hel klase bananer på en helt igennem uartig måde, mente moren, og inden de kunne stoppe dem, var de væk, de løb længere og længere ind i Bilka og spiste alt på deres vej.

Det knasede og bragede, da faren og moren og Sille og Sarah stift gik forbi afdelingen for chips og tørvarer, ingen turde dreje hovedet i frygt for synet af de to
95 glubende uhyrer.

Familien gik målrettet mod udgangen, hånd i hånd, og da moren satte nøglen i tændingen, smilede de lettende til hinanden, deres hjerter slog endelig i takt; de havde købt islagkage til dessert. Sille og Sarah gjorde noget særligt ud af desserten; der var flag i kagen og et lille lys i midten, moren pustede og prustede, netop
100 som det ringede på døren. Politiet tonede frem med to forbrydere i håndjern, de havde hærget et stort varehus, kastet op i Frost³ og givet denne adresse, boede de her, forbryderne, var det korrekt?

Nej, sagde moren.

Nej, sagde Sille.

105 Nej, sagde Sarah.

Faren mumlede lidt utydeligt, hvad sagde han?

Han sagde nej.

Så måtte de køre dem tilbage til fængslet, der var ikke andet for, Mille kastede op på dørmatten, Mikkel sparkede faren i knæet, hov, hov, hov, ville han gerne i ungdomsfængsel, nu var det afsted.
110

Faren stod længe ved døren og så efter politibilen. De blinkende lys farvede husene blå, så de lignede kantede ruser på havets bund, havde der bare været mere plads.

Men det var der jo ikke.

115 Faren pustede varme i de kolde hænder og gik ind.

³ Frost: den del i et supermarked, hvor man finder de nedfrosne madvarer.